

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Ενενήντα Ένα

Αποκαλύπτοντας τον Προφητικό Ποταμό: Ένα Ταξίδι Μέσα από τις Διασυνδέσεις Μεταξύ των Κινημάτων των Οραμάτων του Δανιήλ

Jeff Pippenger

2024-02-24

Η γνώση που αποσφραγίστηκε στο κίνημα του πρώτου αγγέλου παριστάνεται από το όραμα του ποταμού Ουλάι στο βιβλίο του Δανιήλ. Το όραμα εκείνο παριστάνει τα κεφάλαια επτά, οκτώ και εννέα του Δανιήλ, και η γνώση που αποσφραγίστηκε στο κίνημα του τρίτου αγγέλου παριστάνεται από το όραμα του ποταμού Χιδδεκέλ, το οποίο παριστάνει τα κεφάλαια δέκα, έντεκα και δώδεκα. Οι συνδέσεις μεταξύ των δύο κινημάτων είναι άφθονες. Τα δύο κινήματα συνδέονται μεταξύ τους διά των εκατόν είκοσι έξι ετών, από την αποστασία του 1863 έως τον καιρό του τέλους το 1989.

Καθένας από τους δύο καιρούς του τέλους, σε κάθε κίνημα, σημειώνεται από τους «επτά καιρούς» του Λευιτικού είκοσι έξι. Ο παγανισμός και έπειτα ο παπισμός είχαν καταπατήσει το αγιαστήριο και το στράτευμα έως τον καιρό του τέλους το 1798. Από την αποστασία του 1863 έως το 1989, είχε συντελεσθεί ένα πνευματικό καταπάτημα, όπως παριστάνεται από τα τέσσερα βδελύγματα του όγδοου κεφαλαίου του Ιεζεκιήλ.

Τα σαράντα έξι έτη από το τέλος της πρώτης αγανακτήσεως έως το τέλος της τελευταίας αγανακτήσεως το 1844, κατά τα οποία ο Χριστός είχε ανεγείρει έναν πνευματικό ναό, στον οποίο εισήλθε αιφνιδίως στις 22 Οκτωβρίου 1844, παραλληλίζονται προς τον καιρό του τέλους το 1989, έως τον προσεχή νόμο της Κυριακής, όταν ο Χριστός ανεγείρει εκ νέου έναν πνευματικό ναό, στον οποίο θα έλθει αιφνιδίως κατά την ώρα του μεγάλου σεισμού του ενδεκάτου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως.

Όταν ο τρίτος άγγελος έφθασε το 1844, ο Άγγελος τής Διαθήκης έφάνη αιφνιδίως για να καθαρίση τους υιούς του Λευι· αλλά μέχρι του 1863, εκείνοι οι άπιστοι Λευίτες απέρριψαν τὸ μήνυμα του Μωυσέως, τὸ παραδοθὲν διὰ του Ἡλίου, καὶ ἐστράφησαν για να πλανηθοῦν εἰς τὴν ἔρημον. Μέσα εἰς ἐκείνην τὴν διαδικασίαν δοκιμασίας, οἱ «οἰκοδόμοι» θὰ ἀπέρριπταν τελικῶς τὸν «ἀκρογωνιαῖον λίθον» τῶν «ἐπτά καιρῶν», καὶ ἔπειτα θὰ μετέβαιναν ἀπὸ τὸ κίνημα τῆς Φιλαδελφείας εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Λαοδικείας. Κατὰ τὰς ἐσχάτας ἡμέρας, ὅταν ὁ Ἄγγελος τῆς Διαθήκης ἔλθῃ αιφνιδίως εἰς τὸν ναὸν Αὐτοῦ, κατὰ τὸν προσεχῶς ἐρχόμενον νόμον τῆς Κυριακῆς, θὰ χρησιμοποιήσῃ τοὺς πιστοὺς Λευίτας για να καλέσῃ τὸ ἄλλο ποίμνιόν Του. Οἱ πιστοὶ τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν θὰ ἔχουν μεταβῆ ἀπὸ τὴν «ἐκκλησίαν» τῆς Λαοδικείας εἰς τὸ «κίνημα» τῆς Φιλαδελφείας.

Η κίνηση του πρώτου αγγέλου δημοσίευσε το τυποποιημένο μήνυμά της διακόσια είκοσι έτη αφότου δημοσιεύθηκε η Βίβλος του Βασιλέως Ιακώβου, και η κίνηση του τρίτου αγγέλου δημοσίευσε το τυποποιημένο μήνυμά της διακόσια είκοσι έτη αφότου δημοσιεύθηκε η Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας. Το τυποποιημένο μήνυμα αμφοτέρων των κινημάτων ενδυναμώθηκε με την εκπλήρωση μιας προφητείας περί του Ισλάμ, η οποία σημειώθηκε με την κάθοδο ενός αγγέλου. Η

άφιξη του αγγέλου προσδιόρισε την έναρξη της «συζήτησης» του δευτέρου κεφαλαίου του Αββακούμ και οδήγησε στη δημοσίευση των πινάκων του Αββακούμ.

Το ενδυναμωμένο μήνυμα που παριστάνεται από τις πινακίδες του Αββακούμ οδήγησε σε μια απογοήτευση, η οποία εισήγαγε μια περίοδο αναμονής, η οποία οδήγησε στο μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου, και κατέληξε στην εκπλήρωση του μηνύματος της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Οι παραλληλισμοί που υπάρχουν μεταξύ των δύο κινήματων αποτελούν αδιάσειστη απόδειξη, για όσους επιλέγουν να δουν, ότι όλα τα στοιχεία της ιστορίας των Μιλλεριτών συνδέονται με και επαναλαμβάνονται στην ιστορία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Η χρονική περίοδος της όψιμης βροχής προτυπώνεται στο κίνημα των Μιλλεριτών και εκπληρώνεται στο κίνημα του Future for America. Κατ' επανάληψιν, η Έμπνευση πληροφορεί όσους είναι πρόθυμοι να ακούσουν ότι μόνον εκείνοι που αναγνωρίζουν την όψιμη βροχή θα τη λάβουν.

Η περίοδος, το κίνημα και το μήνυμα της όψιμης βροχής παριστάνονται όλα στην ιστορία των Μιλλεριτών, και η λέξη «αναγνωρίζω» δηλώνει ότι βλέπει κανείς κάτι που έχει δει προηγουμένως. Ο μόνος τρόπος να δει κανείς την περίοδο, το κίνημα και το μήνυμα της όψιμης βροχής είναι να αναγνωρίσει ότι αυτά έχουν απεικονισθεί στην ιστορία των Μιλλεριτών. Έχουν επίσης απεικονισθεί και στα άλλα ιερά μεταρρυθμιστικά κινήματα. Το Μιλλεριτικό κίνημα ήταν ένα αρχικό κίνημα που παριστάνει ένα τελικό κίνημα και, επομένως, έχει πολύ περισσότερες άμεσες αναφορές από τα προγενέστερα μεταρρυθμιστικά κινήματα. Φέρει επίσης τη σφραγίδα του Άλφα και του Ωμέγα, ο οποίος πάντοτε απεικονίζει το τέλος ενός πράγματος διά της αρχής ενός πράγματος.

Στο Μιλλεριτικό κίνημα τέθηκαν τα θεμέλια, και ο κεντρικός στύλος ήταν το όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ, εδάφια δεκατρία και δεκατέσσερα. Γνωρίζω ότι η Αδελφή Γουάιτ προσδιορίζει το εδάφιο δεκατέσσερα ως τον κεντρικό στύλο και θεμέλιο, αλλά η πραγματικότητα είναι ότι το εδάφιο δεκατέσσερα αποτελεί απάντηση στο ερώτημα του εδαφίου δεκατρία. Μία απάντηση είναι κενή χωρίς την κατανόηση του ερωτήματος που προκαλεί την απάντηση. Το εδάφιο δεκατρία προσδιορίζει το όραμα της καταπατήσεως, η οποία επιτελείται από δύο ερημωτικές εξουσίες, και το εδάφιο δεκατέσσερα είναι το όραμα του Χριστού που αποκαθιστά το αγιαστήριο και το στράτευμα τα οποία καταπατήθηκαν. Δύο οράματα συνδέονται άμεσα με βάση το συμφραζόμενο, τη γραμματική και τον Παλμωνί, τον Θαυμαστό Αριθμητή.

Ο William Miller χρησιμοποιήθηκε για να προσδιορίσει τις θεμελιώδεις αλήθειες, οι οποίες θα ήσαν το όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ, εδάφια δεκατρία και δεκατέσσερα. Το πρώτο κόσμημα που ανακάλυψε ήταν οι «επτά καιροί», που αντιπροσωπεύουν την καταπάτηση του εδαφίου δεκατρία, και το πλαίσιο επάνω στο οποίο οικοδόμησε ολόκληρη την προφητική του δομή ήταν το μοτίβο των «δύο ερημωτικών δυνάμεων» που παριστάνεται στο εδάφιο δεκατρία. Ο Miller ορθώς προσδιόρισε ότι το «παντοτεινόν» βδέλυγμα του εδαφίου δεκατρία ήταν ο παγανισμός, και ότι η παράβαση της ερημωτικής δυνάμεως ήταν ο παπισμός. Υπό αυτή την έννοια, το ίδιο το «θεμέλιο» του πλαισίου του Miller, και το «θεμέλιο» του θεμελίου και του κεντρικού στύλου, ήταν η κατανόηση ότι το «παντοτεινόν» στο όγδοο κεφάλαιο αντιπροσώπευε τον παγανισμό. Το θεμέλιο της αύξησης της γνώσης από τη μιλλεριτική ιστορία ήταν ότι το «παντοτεινόν» του όγδου κεφαλαίου του Δανιήλ ήταν ο παγανισμός, και η έμπνευση πρόσεξε ιδιαίτερος να προσδιορίσει

ότι «εκείνοι που έδωσαν την κραυγή της ώρας της κρίσεως είχαν τη σωστή άποψη περί του παντοτεινού».

Το θεμέλιο του φωτός που παριστάνεται ως η «αύξηση της γνώσεως» κατά τον καιρό του τέλους, το 1989, είναι επίσης «το καθημερινόν». Είναι απλώς ένας ακόμη θεϊκός παραλληλισμός. Για να αναγνωριστεί η αύξηση της γνώσεως που παριστάνεται στα τελευταία έξι εδάφια του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ, απαιτείται η εφαρμογή των γραπτών της Ellen White. Στα συγγράμματά της προσδιορίζει ότι η ιστορία του τριακοστού πρώτου εδαφίου του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ θα επαναληφθεί στα τελικά εδάφια του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ. Χωρίς εκείνο το θεόπνευστο στοιχείο, η κατανόηση της παράλληλης ιστορίας του τριακοστού πρώτου εδαφίου με τα εδάφια σαράντα και σαράντα ένα θα ήταν πολύ δυσκολότερο έργο.

Το «καθημερινόν» στο βιβλίο του Δανιήλ αντιπροσωπεύει τον παγανισμό και αποτελεί το θεμέλιο του θεμελίου για τους Μιλλερίτες, και είναι το θεμέλιο του αγγέλματος για το κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Είναι επίσης η αλήθεια η οποία εκ προθέσεως μετατράπηκε σε πλάνη μέσω ενός «ψεύδους» που εισήχθη στην τρίτη γενεά του Λαοδικειανού Αντβεντισμού, η οποία προτυπώθηκε από το τρίτο βδέλυγμα, τις «γυναίκες θρηνούσες τον Θαμμούζ», στο όγδοο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ, και από τον συμβιβασμό που αντιπροσωπεύεται από την τρίτη εκκλησία, την Πέργαμο.

Η θεϊκή κατεύθυνση που καθοδηγεί τον ρόλο του «καθημερινού» ως ζητήματος στον καιρό της όψιμης βροχής είναι απολύτως καταπληκτική και υπερβαίνει κάθε δυνατότητα ανθρώπινης επινόησης. Η τέταρτη γενεά του Λαοδικειανού Αντβεντισμού παρουσιάζεται να προσκυνεί τον ήλιο, εκπροσωπώντας έτσι την αποδοχή του χάραγματος του θηρίου. Η Αδελφή White δηλώνει ότι το να λάβει κανείς εκείνο το χάραγμα σημαίνει να προσέλθει στο ίδιο φρόνημα με το θηρίο, και ότι όσοι συγγέονται ως προς τη σημασία του αντιχρίστου, τελικώς θα καταλήξουν στο πλευρό του ανθρώπου της αμαρτίας. Όλα αυτά παριστάνονται από τους πρεσβυτέρους άνδρες στην Ιερουσαλήμ στο όγδοο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ.

Κατά την τρίτη και την τετάρτη γενεά, ο Θεός κρίνει εκείνους που Τον μισούν, και η κρίση εκείνη εκτελείται ενώ η άλλη τάξη λαμβάνει τη σφραγίδα της επιδοκμασίας του Θεού. Αυτό ακριβώς το χωρίο των Γραφών, το οποίο παρείχε στον William Miller το φως που χρειαζόταν για να αναγνωρίσει ότι η ειδωλολατρική Ρώμη ήταν εκείνη που παριστάνεται ως «το καθημερινόν» στο βιβλίο του Δανιήλ, αποτελεί την αμεσώτερη ταυτοποίηση του ανθρώπου της αμαρτίας, προς τον οποίο οι πρεσβύτεροι άνδρες προσκυνούν στο όγδοο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ. Το κεφάλαιο ταυτοποιεί τον πάπα της δεύτερης ερημωτικής εξουσίας, ενώ συγχρόνως ταυτοποιεί και τον παγανισμό της πρώτης ερημωτικής εξουσίας. Και η αλήθεια που αποτελεί το θέμα του χωρίου είναι ο ρόλος της ειδωλολατρικής Ρώμης, η οποία στη Β΄ Θεσσαλονικείς είναι η εξουσία που συγκρατεί τον παπισμό από το να ανέλθει στον θρόνο έως το 538.

Το «καθημερινόν», το οποίο υπήρξε η θεμελιώδης αλήθεια του Μίλλερ και του επέτρεψε να διαμορφώσει ένα προφητικό πλαίσιο βασισμένο σε δύο ερημωτικές δυνάμεις που καταπατούν το αγιαστήριο και τη στρατιά, είναι η αλήθεια την οποία ο Παύλος προσδιορίζει ως την αλήθεια που απορρίπτεται και η οποία επιφέρει ισχυρή πλάνη επάνω σε εκείνους που δεν αγαπούν αυτήν

ακριβώς την αλήθεια κατά τις έσχατες ημέρες. Σε συμφωνία με τις παράλληλες ιστορίες, αυτή ακριβώς η ίδια αλήθεια, η οποία είναι η θεμελιώδης αλήθεια, επέτρεψε στο Future for America να διαμορφώσει ένα προφητικό πλαίσιο σχετικά με την τελική τριπλή ένωση κατά τις έσχατες ημέρες.

Όχι μόνον αυτό, αλλά εκείνη η θεμελιώδης αλήθεια, η οποία αποτελεί τη θεμελιώδη αλήθεια και για τις δύο παράλληλες ιστορίες, μετατρέπεται στο «ψεύδος» που γίνεται το θεμελιώδες σφάλμα και η ισχυρή πλάνη του Παύλου, ως το πλαίσιο του ψευδούς μηνύματος της όψιμης βροχής περί «ειρήνης και ασφαλείας», το οποίο κηρύττουν οι άνδρες που δεν θα υψώσουν πλέον τη φωνή τους για να δείξουν στον λαό του Θεού τις παραβάσεις του. «Το παντοτινό» αντιπροσωπεύει το θεμέλιο τόσο του κινήματος του πρώτου όσο και του τρίτου αγγέλου, και όταν οι στασιαστές της Λαοδικείας ανέτρεψαν πλήρως το νόημά του, ταυτίζοντας το σατανικό σύμβολο ως σύμβολο του Χριστού, το ψευδές σύμβολο έγινε το θεμέλιο του πλαστού μηνύματος της ψευδούς όψιμης βροχής.

Μείνατε κατάπληκτοι και θαυμάσατε· κράξατε και βοήσατε· είναι μεθυσμένοι, αλλ' όχι από οίνο· παραπατούν, αλλ' όχι από σίκερα. Διότι ο Κύριος εξέχεε επάνω σας πνεύμα βαθέος ύπνου και έκλεισε τους οφθαλμούς σας· τους προφήτας και τους άρχοντές σας, τους βλέποντας, εκάλυψε. Και πάσα η όρασις έγινε εις εσάς ως οι λόγοι βιβλίου εσφραγισμένου, το οποίον παραδίδουν εις άνθρωπον εγγράμματον, λέγοντες, Ανάγνωθι τούτο, παρακαλώ· και εκείνος λέγει, Δεν δύναμαι, διότι είναι εσφραγισμένο· και το βιβλίον παραδίδεται εις άνθρωπον αγράμματον, λέγοντες, Ανάγνωθι τούτο, παρακαλώ· και εκείνος λέγει, Δεν είμαι εγγράμματος. Διά τούτο είπεν ο Κύριος, Επειδή ο λαός ούτος με πλησιάζει με το στόμα αυτού και με τα χείλη αυτού με τιμά, αλλά απομάκρυνε την καρδίαν αυτού απ' εμού, και ο φόβος αυτού προς εμέ διδάσκεται διά προσταγμάτων ανθρώπων· διά τούτο, ιδού, εγώ θέλω εξακολουθήσει να κάμω θαυμαστόν έργον μεταξύ του λαού τούτου, θαυμαστόν έργον και τέρας· διότι η σοφία των σοφών αυτού θέλει απολεσθή, και η σύνεσις των συνετών αυτού θέλει κρυβή. Ουαί εις τους βαθέως αποκρύπτοντας την βουλήν αυτών από του Κυρίου, και τα έργα αυτών είναι εν τω σκότει, και λέγουν, Τις μας βλέπει; και τις μας γνωρίζει; Βεβαίως, η ανατροπή των πραγμάτων από μέρος σας θέλει λογισθή ως ο πηλός του κεραμέως· διότι θέλει ειπεί το έργον περί του ποιήσαντος αυτό, Δεν με έκαμεν; ή θέλει ειπεί το πλάσμα περί του πλάσαντος αυτό, Δεν είχε σύνεσιν; Ησαΐας 29:9–16.

Όλοι οι προφήτες μίλησαν για τις έσχατες ημέρες, και το να ψεύδεται κανείς αποκάλυπτα προκειμένου να ανατρέψει ολοκληρωτικά το νόημα του «καθημερινού» προσομοιάζει στενά προς τον ορισμό της ασυγχώρητης αμαρτίας. Το να αποδίδεται σε κάποιο πρόσωπο η ιδιότητα του παντοτινά απολωλότος υπερβαίνει την ικανότητα, ή την ηθική εξουσία, των ανθρώπων έναντι άλλων ανθρώπων, αλλά αυτό δεν είναι εκείνο που εδώ προσδιορίζεται.

Εκείνοι στον Ησαΐα που ανατρέπουν τα πράγματα, πράγμα που είναι απλώς μία άλλη έκφραση αυτού που ο Ησαΐας προσδιορίζει αλλού ως το να αποκαλούν το σκότος φως ή το φως σκότος, ταυτίζονται με τους πρεσβυτέρους που κυβερνούν την Ιερουσαλήμ, καθώς αναπαρίσταται η τελική τους κρίση.

Ουαί εις τούς λέγοντας τὸ κακὸν καλόν, καὶ τὸ καλὸν κακόν· τούς θέτοντας τὸ σκότος διὰ φῶς, καὶ τὸ φῶς διὰ σκότος· τούς θέτοντας τὸ πικρὸν διὰ γλυκὺ, καὶ τὸ γλυκὺ διὰ πικρὸν!

Οὐαὶ εἰς τοὺς σοφοὺς ἐν τοῖς ἰδίοις ὀφθαλμοῖς, καὶ φρονίμους ἐνώπιον ἑαυτῶν! Οὐαὶ εἰς τοὺς δυνατοὺς εἰς τὸ πίνειν οἶνον, καὶ ἄνδρας ἰσχυροὺς εἰς τὸ συγκερνᾶν σίκερα· οἵτινες δικαιουσι τὸν ἀσεβῆ ἕνεκα δώρων, καὶ ἀφαιροῦσιν ἀπ' αὐτοῦ τὴν δικαιοσύνην τοῦ δικαίου! Διὰ τοῦτο, καθὼς τὸ πῦρ κατατρώγει τὴν καλάμην, καὶ ἡ φλόξ καταναλίσκει τὸν ἄχυρον, οὕτως ἡ ρίζα αὐτῶν θέλει εἶσθαι ὡς σαπρία, καὶ τὸ ἄνθος αὐτῶν θέλει ἀναβῆ ὡς κονιορτός· διότι ἀπέρριψαν τὸν νόμον τοῦ Κυρίου τῶν δυνάμεων, καὶ κατεφρόνησαν τὸν λόγον τοῦ Ἁγίου τοῦ Ἰσραήλ. Διὰ τοῦτο ἐξήφθη ἡ ὀργὴ τοῦ Κυρίου κατὰ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, καὶ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπ' αὐτούς, καὶ ἐπάταξεν αὐτούς· καὶ τὰ ὄρη ἐσειέσθησαν, καὶ τὰ πτόματα αὐτῶν ἦσαν ὡς κόπρος ἐν μέσῳ τῶν ὁδῶν. Διὰ πάντα ταῦτα ἡ ὀργὴ αὐτοῦ δὲν ἀπεστράφη, ἀλλ' ἡ χεὶρ αὐτοῦ εἶναι ἔτι ἐκτεταμένη. Καὶ θέλει ὑψώσει σημεῖον εἰς τὰ ἔθνη ἀπὸ μακρόθεν, καὶ θέλει συρίζει πρὸς αὐτούς ἀπὸ τοῦ πέρατος τῆς γῆς· καὶ ἰδοὺ, θέλουσιν ἔλθει ταχέως μετὰ σπουδῆς. Ἡσαΐας 5:20–26.

Το λάβαρο του Θεοῦ (οἱ εκατὸν σαράντα τέσσερις χιλιάδες) υψώνεται ὡς τὸ λάβαρο κατὰ τὸν προσεχὴ νόμο της Κυριακῆς, ὁπότε «ἡ ὀργὴ τοῦ Κυρίου ἐξάπτεται ἐναντίον τοῦ λαοῦ αὐτοῦ», καὶ Εκείνος εκτείνει «τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐναντίον αὐτῶν», καὶ «πατάσσει αὐτούς», καὶ «τα πτόματά αὐτῶν θέλουσι διασπαραχθῆ ἐν μέσῳ τῶν ὁδῶν». Το μέσον τῶν ὁδῶν εἶναι οἱ ὁδοὶ τῆς Ἱερουσαλήμ, ὅταν οἱ ἐξολοθρευόντες ἄγγελοι τοῦ ἑνάτου κεφαλαίου τοῦ Ἰεζεκιήλ λαμβάνουν τὴν ἐντολὴν νὰ ἐξέλθουν «καὶ πατάξατε· ἄς μὴ φεισθῆ ὁ ὀφθαλμὸς σας, μηδὲ νὰ ελεήσητε· γέροντας καὶ νέους, παρθένους καὶ νήπια καὶ γυναῖκας, ἀποκτείνετε εἰς παντελὴ ἀφανισμόν· πλην εἰς πάντα ἄνθρωπον, εφ' οὗ εἶναι τὸ σημεῖον, μὴ πλησιάσητε· καὶ ἀρχίσατε ἀπὸ τοῦ ἁγιαστηρίου μου. Καὶ ἤρχισαν ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων, οἵτινες ἦσαν ἐμπροσθεν τοῦ οἴκου». Οἱ «πρεσβύτεροι» τοῦ Ἰεζεκιήλ, τοὺς ὁποίους ἡ Ἀδελφὴ White δηλώνει ὅτι ἦσαν ἐκεῖνοι που ἔπρεπε νὰ εἶναι οἱ φύλακες τοῦ λαοῦ, εἶναι οἱ «μεθύοντες τοῦ Εφραΐμ» τοῦ Ἡσαΐα, οἱ ὁποῖοι «διαστρέφουσι τὰ πάντα» στα κεφάλαια εἴκοσι οκτῶ καὶ εἴκοσι ἐννέα.

Στο πέμπτο κεφάλαιο αὐτοὶ εἶναι ἐκεῖνοι που εἶναι «ἰσχυροὶ εἰς τὸ πίνειν οἶνον, καὶ ἄνδρες ἰσχύος εἰς τὸ συγκερνᾶσαι σίκερα· οἱ δικαιοῦντες τὸν ἀσεβῆ ἕνεκεν δώρων». Με τὴ δημοσίευση τοῦ βιβλίου Questions on Doctrine, οἱ ἀρχαῖοι ἄνδρες ἤπιαν ἀπὸ τὸ ποτῆριον τοῦ ἀποστατημένου Προτεσταντισμοῦ καὶ παρουσίασαν τὸ ψευδὲς εὐαγγέλιον τῆς δικαίωσης, τὸ ὁποῖον ἰσχυρίζεται ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ ἁγιασθῶν, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Ἀντικαταστάτης μας, ἀλλὰ ὄχι τὸ Παράδειγμά μας. Πράττοντας τούτο, τὸ βιβλίον δικαίωσε τὸν ἀσεβῆ, με ἀντάλλαγμα τὴν ἀποδοχὴν μεταξὺ τῶν πεπτωκυῶν ἐκκλησιῶν τοῦ ἀποστατημένου Προτεσταντισμοῦ. Το χωρίον προσδιορίζει τὴν τελικὴν κρίσιν, καὶ ὁ λόγος γι' αὐτὴν τὴν κρίσιν εἶναι ὅτι «κατεφρόνησαν τὸν λόγον τοῦ Ἁγίου τοῦ Ἰσραήλ». Το ἔπραξαν αὐτὸ ἀπορρίπτοντας τὴν κατανόησιν τοῦ «καθημερινοῦ», ὅπως παρουσιάσθη ἀπὸ ἐκεῖνους που ἔδωσαν τὴν κραυγὴν τῆς ὥρας τῆς κρίσεως, καὶ πίνοντας ἀπὸ τὸ ποτῆριον τοῦ ἀποστατημένου Προτεσταντισμοῦ.

Στο χωρίον αὐτὸ μετατρέπουν τὸ γλυκὺ εἰς πικρὸν, καὶ τὸ πικρὸν εἰς γλυκόν. Τὸ μήνυμα που βρίσκεται ἐν τῷ χερί τοῦ ἀγγέλου ὅταν καταβαίνει εἶναι γλυκόν, ἀλλὰ ἡ κατάληξις τοῦ μηνύματος εἶναι πικρὴ. Ὑποστηρίζουν ὅτι τὸ ἀληθινὸν μήνυμα τῆς ὀψιμῆς βροχῆς, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει ὅταν ὁ ἄγγελος καταβαίνει, εἶναι πικρὸν, καὶ ἐν τῷ τέλος ταυτοποιοῦν ἓνα γλυκὸν ψευδὲς μήνυμα εἰρήνης καὶ ἀσφάλειας, διότι δὲν μποροῦν νὰ συγκρατηθῶν ἀπὸ τὸ νὰ ἀνατρέπουν τὰ πράγματα ἀνω κάτω.

Το χωρίο όπου παριστάνεται αυτή η αμαρτία βρίσκεται στο τέλος του συλλογικού χρόνου της δοκιμασίας τους. Επομένως, είναι εύλογο να διακρίνουμε ότι οι πράξεις τους, με τις οποίες ταυτίζουν το σατανικό έργο του παγανισμού με το έργο του Χριστού, αποτελούν ένα προφητικό παράλληλο προς την ασυγχώρητη αμαρτία, η οποία συνίσταται στο να ταυτίζει κανείς το έργο του Αγίου Πνεύματος με το έργο του Σατανά. Η τοποθέτηση του «ψεύδους» στην τρίτη γενεά του Αντβεντισμού παρείχε τη θεμελιώδη λογική του ψευδούς μηνύματός τους περί της όψιμης βροχής και, τελικώς, επιφέρει επ' αυτούς ισχυρή πλάνη. Το ίδιο ακριβώς χωρίο στο οποίο ο Μίλλερ κατέληξε να κατανοήσει τη σωστή σημασία του «καθημερινού» είναι εκεί όπου απεικονίζονται να ανατρέπονται.

Ας μη σας εξαπατήσει κανείς με κανέναν τρόπο· διότι εκείνη η ημέρα δεν θα έλθει, εάν πρώτα δεν έλθει η αποστασία και δεν αποκαλυφθεί ο άνθρωπος της αμαρτίας, ο υιός της απωλείας· ο οποίος αντιτάσσεται και υπερυψώνει τον εαυτό του πάνω από κάθε λεγόμενο θεό ή αντικείμενο λατρείας· ώστε αυτός, ως Θεός, να καθίσει στον ναό του Θεού, παρουσιάζοντας τον εαυτό του ότι είναι Θεός. Δεν ενθυμείσθε ότι, ενώ ήμουν ακόμη μαζί σας, σας έλεγα αυτά τα πράγματα; Και τώρα γνωρίζετε εκείνο που τον συγκρατεί, ώστε να αποκαλυφθεί στον ορισμένο καιρό του. Διότι το μυστήριο της ανομίας ήδη ενεργείται· μόνον εκείνος που τώρα εμποδίζει θα εμποδίξει, έως ότου παραμερισθεί. Και τότε θα αποκαλυφθεί ο άνομος, τον οποίον ο Κύριος θα αναλώσει με το πνεύμα του στόματός του και θα καταργήσει με τη λαμπρότητα της παρουσίας του· αυτόν, του οποίου η παρουσία είναι σύμφωνα με την ενέργεια του Σατανά, με κάθε δύναμη και σημεία και ψευδή τέρατα, και με κάθε απάτη της αδικίας μεταξύ εκείνων που χάνονται· επειδή δεν δέχθηκαν την αγάπη της αληθείας, για να σωθούν. Και γι' αυτό ο Θεός θα στείλει σε αυτούς ενέργεια πλάνης, ώστε να πιστέψουν το ψεύδος· για να κατακριθούν όλοι όσοι δενπίστευσαν την αλήθεια, αλλά ευαρεστήθηκαν στην αδικία. 2 Θεσσαλονικείς 2:3–12.

Οι προφήτες ομιλούν περί των εσχάτων ημερών περισσότερο από κάθε προγενέστερη ιερή ιστορία, και τούτο ισχύει και για αυτή την περικοπή. Το θεμέλιο της αυξήσεως της γνώσεως του Μίλλερ είναι επίσης το θεμέλιο της αυξήσεως της γνώσεως που έφθασε το 1989, διότι η ορθή κατανόηση της προφητικής ιστορίας που συνδέεται με «το παντοτεινόν» περιγράφει την ιστορία των εδαφίων σαράντα και σαράντα ένα του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ. Τούτο σημαίνει ότι, εάν ένας σπουδαστής της προφητείας δεν κατανοεί τον ρόλο του παγανισμού και την προφητική του σχέση προς την παπική Ρώμη, τότε ο σπουδαστής δεν θα είναι σε θέση να αναγνωρίσει ότι το έργο, πρώτον, της αναχαιτίσεως της ανόδου του παπισμού, και έπειτα το έργο της τοποθετήσεως του παπισμού επί του θρόνου της γης, επιτελέσθηκε από τον παγανισμό, και ότι το έργο αυτό προτυπώνει τον ρόλο του θηρίου της γης της Αποκαλύψεως δεκατρία, το οποίο αρχικώς αναχαιτίζει τον παπισμό, αλλά κατόπιν μεταβάλλεται και τον τοποθετεί επί του θρόνου της γης. Ο ρόλος του θηρίου της γης της Αποκαλύψεως δεκατρία παρίσταται ως το μέλλον της Αμερικής.

Θα συνεχίσουμε την εξέταση της αποσφράγισης του φωτός του ποταμού Χιδδέκελ στο επόμενο άρθρο μας.

«Εκείνος που βλέπει κάτω από την επιφάνεια, που διαβάσει τις καρδιές όλων των ανθρώπων, λέγει για εκείνους που έλαβαν μεγάλο φως: “Δεν θλίβονται ούτε μένουν έκθαμβοι εξαιτίας της

ηθικής και πνευματικής τους καταστάσεως.” Ναι, εξέλεξαν τις δικές τους οδούς, και η ψυχή τους ευφραίνεται στα βδελύγματά τους. Και εγώ επίσης θα εκλέξω τις πλάνες τους και θα επιφέρω επάνω τους εκείνα που φοβούνται· επειδή, όταν εκάλεσα, ουδείς απεκρίθη· όταν ελάλησα, δεν ήκουσαν· αλλά έπραξαν το κακό ενώπιον των οφθαλμών Μου και εξέλεξαν εκείνο στο οποίο δεν ευαρεστήθηκα.” “Ο Θεός θα τους αποστείλει ενέργεια πλάνης, ώστε να πιστεύσουν στο ψεύδος”, επειδή δεν εδέχθησαν “την αγάπη της αληθείας, για να σωθούν”, “αλλά ευαρεστήθηκαν στην αδικία”. Ησαΐας 66:3, 4· 2 Θεσσαλονικείς 2:11, 10, 12.»

«Ο ουράνιος Διδάσκαλος ρώτησε: “Ποια ισχυρότερη πλάνη μπορεί να εξαπατήσει τον νου από την προσποίηση ότι οικοδομείτε επάνω στο ορθό θεμέλιο και ότι ο Θεός δέχεται τα έργα σας, ενώ στην πραγματικότητα πράττετε πολλά σύμφωνα με την κοσμική πολιτική και αμαρτάνετε εναντίον του Ιεχωβά; Ω, είναι μεγάλη απάτη, μια σαηνευτική πλάνη, που κυριεύει τους νούς, όταν άνθρωποι που κάποτε γνώρισαν την αλήθεια εκλαμβάνουν τη μορφή της ευσέβειας αντί του πνεύματος και της δυνάμεώς της· όταν υποθέτουν ότι είναι πλούσιοι και πεπλουτισμένοι και δεν έχουν χρεία ουδενός, ενώ στην πραγματικότητα έχουν ανάγκη από τα πάντα.”»

«Ο Θεός δεν έχει μεταβληθεί απέναντι στους πιστούς δούλους Του, οι οποίοι διατηρούν τα μάτια τους ακηλίδωτα. Αλλά πολλοί κράζουν: “Ειρήνη και ασφάλεια”, ενώ επέρχεται επάνω τους αιφνίδια καταστροφή. Εάν δεν υπάρξει πλήρης μετάνοια, εάν οι άνθρωποι δεν ταπεινώσουν την καρδιά τους με εξομολόγηση και δεν δεχθούν την αλήθεια καθώς είναι εν τω Ιησού, δεν θα εισέλθουν ποτέ στον ουρανό. Όταν λάβει χώρα καθαρισμός στις τάξεις μας, δεν θα αναπαυόμαστε πλέον αμέριμνοι, καυχώμενοι ότι είμαστε πλούσιοι και πλουτήσαμε και δεν έχουμε ανάγκη ουδενός.»

«Ποιος μπορεί αληθινά να πει: “Το χρυσάφι μας είναι δοκιμασμένο στη φωτιά· τα μάτια μας είναι αμόλυντα από τον κόσμο”; Είδα τον Εκπαιδευτή μας να δείχνει προς τα ενδύματα της λεγόμενης δικαιοσύνης. Αφαιρώντας τα, αποκάλυψε τη μόλυνση που βρισκόταν από κάτω. Έπειτα μου είπε: “Δεν μπορείς να δεις πώς έχουν επιδεικτικά καλύψει τη μόλυνσή τους και τη σήψη του χαρακτήρα τους; ‘Πώς έγινε πόρνη η πιστή πόλη!’ Ο οίκος του Πατέρα μου έγινε οίκος εμπορίου, τόπος απ’ όπου η θεία παρουσία και η δόξα έχουν αποχωρήσει! Γι’ αυτή την αιτία υπάρχει αδυναμία, και η ισχύς λείπει.”» Testimonies, τόμος 8, 249, 250.